

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/17/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421010227
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8421010227.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., L.L.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 06. septembra 2023, v trestnej veci obž. A. B. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/49/2021 zo dňa 16. decembra 2022, takto

rozhodol:

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom C. XX/XX, D. E., F. A.

u k l a d á :

Podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 37 písm. h/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 56 ods. 2 Trestného zákona úhrnný peňažný trest v sume 250,- Eur (dvestopäťdesiat eur).

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) mesiacov.

odôvodnenie:

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/49/2021 zo dňa 16. decembra 2022, bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 28.08.2019 v čase približne od 10:00 hod. do 10:15 hod. bez povolenia oprávnenej osoby vošiel cez otvorenú dvojkridlovú bránu do podbránia (dufartu) rodinného domu na ulici C. G. XX, D. E., F. A., ktorého vlastníkom je H. I. B. a tam fyzicky jedenkrát päťou do oblasti tváre napadol prítomného J. A., bez spôsobenia ublíženia na zdraví, zároveň sa J. A. vyhrážal, že ho zabije, čím u neho vzbudil dôvodnú obavu o jeho život a zdravie.

Za to mu bol uložený podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 37 písm. h/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 56 ods. 2 Trestného zákona úhrnný peňažný trest v sume 600,- Eur . Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, okresný súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote obžalovaný prostredníctvom obhajcu odvolanie, ktoré neskoršie odôvodnil tým, že obžalovaný opakovane zotrúva na svojich doterajších tvrdeniach a prednesoch, ktoré v priebehu konania odzneli. Vykonané dôkazy, či už v prípravnom konaní alebo na hlavných pojednávaniach nepreukázali jednoznačne, aby skutok podľa obžaloby Okresnej prokuratúry Kežmarok mal spáchať obž. A. B.. Obžalovaný A. B. nie je držiteľom vodičského preukazu. To znamená, že z mesta A. nemohol ísť svojim autom. Ak prvostupňový súd spochybňuje svedka K., ktorý mal odvieť obž. A. B. do D. E., tak potom sa musel A. B. dostať do D. E. autobusovým spojom. Odchod autobusu zo zastávky pri nemocnici v A. (kde to mal A. B. najbližšie k zastávke) je najskôr 0 10,28 hod., príchod do D. E. je 0 10,47 hod. Ďalší priamy spoj do D. E. ide až 0 12,28 hod. s príchodom do D. E. 0 12,47 hod. Nikto nespochybnil nákup obžalovaného A. B. v obchode L. 434, A. 0 09,53 hod. Cesta pešo z obchodu k zastávke autobusu trvá cca 5 minút. Poškodený J. A. uviedol presný čas, kedy malo dôjsť k incidentu zo strany A. B. - mal to poznačené vo svojom zápisníku -, 0 09,55 hod. otvoril bránu. Na základe vyššie uvedeného, keď prvostupňový súd uveril poškodenému J. A., tak je zrejme, že obžalovaný A. B. nemohol reálne byť na mieste incidentu tesne po 09,55 hod. Prvostupňový súd neodstránil rozpory vo výpovediach svedkov manželov D. a poškodeného J. A. týkajúceho sa tvrdení, že A. B. mal utekať zo svojho dvora, hore dvorom. Na dome poškodeného H. I. B. sú umiestnené kamery – žiadne záznamy však neboli predložené. Trestné oznámenie nepodal poškodený J. A. (neverí policajtom), ale jeho zať H. I. B. až 02.09.2019. Prvostupňový súd neuveril výpovedi svedka H. B., brata obžalovaného A. B., pretože nevedel si spomenúť na deň ani rok skutku, ale vedel presne, kedy jeho brat v ten deň prišiel domov a čo nakúpil. Keďže s poškodenými má obžalovaný viac problémov, jeho výpoveď je pochopiteľná, nemusel si pamätať dátum, ale okolnosti áno. Na základe vyššie uvedeného má strana obhajoby za to, že nebolo jednoznačne preukázané, že skutok, ktorý sa kladie obžalovanému A. B. za vinu, spáchal on, resp. či sa tento skutok vôbec stal. V danom prípade je preto namieste použiť zásadu „in dubio pro reo“. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, resp. aby v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám a to tak, že obž. A. B. spod obžaloby oslobodí v plnom rozsahu v zmysle § 285 písm. a/ a c/ Trestného poriadku.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

V prieskumnom konaní bolo zistené, že prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní vykonal v dostatočnom rozsahu dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe okresného prokurátora a boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom a postačujúcom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom, pričom procesné strany sa ani v rámci odvolacieho konania vykonania ďalších dôkazov nedomáhali. Zabezpečené dôkazy boli okresným súdom vyhodnotené v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Trestného poriadku a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú odrazom výsledkov dokazovania, s ktorými sa krajský súd stotožnil a tieto považuje za správne a z dôvodu neopakovania tam uvedených skutočností v celom rozsahu naň odkazuje. Rozsudok súdu prvého stupňa obsahuje rozsiahle a podrobné odôvodnenie, v ktorom je vyložené, ktoré skutočnosti boli vzaté za dokázané a o ktoré dôkazy sa prvostupňový súd opieral a akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Aj podľa názoru krajského súdu výrok o vine obžalovaného je možné ustáliť predovšetkým na základe výpovede poškodeného J. A., ktorý okrem iného uviedol, že kritického dňa otvoril bránu na dome svojho

zaťa H. I. B. v D. E., odopol vozík a tlačil ho až na koniec toho podbránia. V tom sa zjavil v bráne obžalovaný a kričal na neho: „páči sa Ti, páči sa Ti“, pričom tým myslel tú čiernu stavbu, rozbehol sa k nemu a kričal na neho: „ty kokot vyjebaný, zabijem ťa“. Kým sa poškodený spamätal, tak dostal ranu pod ľavé oko. Obžalovaný k nemu vletel, ako keby bol nepričítaný. V čase, keď sa odohral incident tam nebol okrem nich nikto iný. Bezprostredne potom zavolať susedovi D. D., ktorý je susedom obžalovaného, ktorý hneď prišiel. Po tej udalosti nebol v D. E. asi pol roka, lebo sa bál chodiť po dvore, že ho obžalovaný napadne. Svedok D. D. pritom potvrdil, že prišiel k poškodenému A. a on svedkovi vravel, že obžalovaný bol u neho v kapure a ukázal svedkovi krvavenú peru s tým, že ho obžalovaný udrel. Predtým, ako mu volal A., videl obžalovaného, bol na svojom dvore, dole pri prístavbe. Žena v tom čase išla do obchodu a svedok šiel dozadu k holubníkom. Obžalovaný nebol na dvore s nikým. Svedkyňa J. D. vypovedala, že vie len od manžela, čo sa malo stať. Svedkyňa išla v ten deň na nákup a vracala sa z nákupu s vnučkou a videla, keď prichádzala k jej domu cez cestu, ako obžalovaný vybehol zo svojho dvora tým, že otvoril bráničku. Mohlo byť tak medzi 10:00 hod. až 11:00 hod. Určite to bolo pred obedom, lebo ešte išla variť obed. Svedok poškodený H. I. B. vo svojej výpovedi z prípravného konania uviedol, že pozná osobu A. B.. K prípadu, ku ktorému vypovedal, nemá žiadne videozáznamy. Nikdy A. B. nedovolil vstupovať na jeho súkromný pozemok alebo do jeho obydľia. On nebol prítomný, keď A. B. napadol jeho svokra J. A., túto informáciu dostal iba sprostredkovane od svokra a preto v danej veci podal trestné oznámenie na osobu A. B.. Vošiel do domu bez súhlasu jeho a taktiež súhlasu jeho svokra a napadol svokra. Zo zápisnice o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou zo dňa 22.12.2020 vyplýva, že miesto činu sa nachádza v obci D. E. M. N. C. G. XX. Jedná sa o rodinný dom stojaci pri hlavnej ceste. Vo vzdialenosti 4 m od cesty sa nachádza vstupná dvojkridlová drevená brána, kde sa nachádza dufart, podbránie domu, kde došlo k napadnutiu poškodeného A..

Odvolací súd zároveň na tomto mieste poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku týkajúce sa hodnotenia výpovedí nielen vyššie uvedených svedkov, ale aj svedkov I. I. I., O. K., H. B. a P. L. súdom prvého stupňa, kde okresný súd presvedčivo zdôvodnil prečo a na základe akých skutočností a okolností vyhodnotil tieto výpovede za pravdivé, resp. prečo im neuveril a osvojujúci si tam uvedené závery v ďalšom naňho odkazuje.

Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že ustanovenie prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona poskytuje trestno-právnu ochranu pokojnému občianskemu spoluzitiu pred jeho hrubým narušením a to konaním, ktoré vzbudzuje dôvodné obavy o život, zdravie alebo spôsobenie inej ťažkej ujmy. Či ide o vyhrážanie spôsobilé vzbudiť u iného dôvodnú obavu, je nutné posúdiť so zreteľom na všetky konkrétne okolnosti prípadu. Je potrebné brať do úvahy povahu vyhrážky, porovnať fyzické a povahové vlastnosti páchatel'a s fyzickými a povahovými vlastnosťami poškodeného, ich vzájomný vzťah a podobne. Pod dôvodnou obavou je potrebné rozumieť vyšší stupeň tiesnivého pocitu zo zla, ktorým je vyhrážané. Dôvodná obava však nemusí vzniknúť, vyhrážanie však musí byť objektívne spôsobilé vzbudiť takúto dôvodnú obavu, preto nie je nevyhnutné, aby u poškodeného skutočne vznikla dôvodná obava uvedeného charakteru. Taktiež je potrebné skúmať, či vyhrážanie bolo doprevádzané chovaním, ktoré ilustrovalo odhodlanie páchatel'a vyhrážky splniť a z tohto bude potom možné vyvodiť, či vyhrážka bola spôsobilá vzbudiť dôvodnú obavu. Podľa názoru krajského súdu znak spočívajúci vo vyhrázaní obžalovaného nie je možné obmedziť len na vlastný obsah slovného vyhlásenia a jeho spôsobilosť resp. nespôsobilosť vzbudiť dôvodnú obavu, ale je potrebné ho vykladať aj v spojení s ďalším konaním a prejavmi obžalovaného, ktoré by potom bolo, resp. nebolo možné vnímať ako vyhrážky spôsobilé vzbudiť u poškodeného takúto obavu.

Krajský súd preto konštatuje, že z takto vykonaného dokazovania a na základe vyššie uvedeného potom vyplynulo, že obžalovaný spáchal skutok v takom rozsahu ako je ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Konanie obžalovaného bolo po právnej stránke zákonným spôsobom kvalifikované ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, keďže obžalovaný svojím konaním popísaným v skutkovej vete ako aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, naplnil po subjektívnej a objektívnej stránke obligatórne náležitosti súdených trestných činov.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom zistil len existenciu priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h/ Trestného zákona

– obžalovaný sa dopustil viacerých trestných činov a pri ukladaní trestu postupoval v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona, s čím sa stotožnil aj krajský súd.

Okresný súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, pofahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy a dospel k záveru, že v danom prípade je možné účel trestu dosiahnuť aj uložením alternatívneho trestu, konkrétne peňažného trestu. Obžalovaný bol v predmetnej veci uznaný za vinného za spáchanie prečinov. Napadnutím poškodeného J. A. tomuto nespôsobil zranenia, ktoré by si vyžiadali lekársku intervenciu, teda obžalovaný svojím konaním nespôsobil mimoriadne vážny či neodstrániteľný následok. Uloženie alternatívneho trestu umožňovali aj poznatky o osobe obžalovaného, jeho pomeroch a možnostiach jeho nápravy. Aj keď obžalovaný, ako prvostupňový súd konštatoval, má v odpise registra trestov evidované jedno odsúdenie, ide o odsúdenie staršieho dáta, v prípade ktorého sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený, pričom z miesta bydliska je hodnotený kladne. Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní zároveň zisťoval príjmové, majetkové a výdavkové pomery obžalovaného, ktorý je zamestnaný, zároveň poberajúci čiastočný invalidný dôchodok, a po ich vyhodnotení dospel k záveru, že primeraným v danom prípade je úhrnný peňažný trest vo výške 600,- (šesťsto) Eur. Pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený súd obžalovanému uložil primeraný náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) mesiacov.

Aj krajský súd má za to, že postupoval okresný súd správne a zákone, ak obžalovanému ukladal peňažný trest. Odvolací súd sa ale nestotožnil s jeho výškou a to z nasledujúcich dôvodov. Krajský súd oboznámil na verejnom zasadnutí trestný rozkaz vydaný v tejto trestnej veci okresným súdom dňa 24.06.2021, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného na nezmenenom skutkovom základe ako je v teraz napadnutom rozsudku, pričom mu bol uložený pri prevahe príťažujúcich okolností (§ 37 písm. h/ Trestného zákona) a § 38 ods. 4 Trestného zákona, úhrnný peňažný trest v sume 250,- Eur a pre prípad jeho úmyselného zmarenia, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiace. Odpor voči trestnému rozkazu podal iba obžalovaný. V danom prípade je výrok o treste v trestnom rozkaze a v napadnutom rozsudku prakticky identický, okrem výšky uloženého peňažného trestu.

Možnosť podávania opravných prostriedkov v trestnom konaní tvorí významnú súčasť obhajovacích práv obvineného. S ich uplatňovaním je pritom úzko spojený všeobecný princíp zákazu zmeny k horšiemu (*reformatio in peius*), ktorý je slovami Ústavného súdu Slovenskej republiky potrebné chápať ako garanciu práva podávať opravné prostriedky bez toho, aby sa zhoršilo postavenie osoby (v porovnaní so situáciou založenou pred podaním takéhoto opravného prostriedku), ktorá buď sama podala opravný prostriedok, alebo v prospech ktorej bol opravný prostriedok podaný inou, k tomu oprávnenou osobou (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. marca 2012, sp. zn. IV. ÚS 163/2012). Princíp *reformatio in peius* tvorí integrálnu súčasť procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, a preto je potrebné ho dodržiavať, ako aj aplikovať, pokiaľ možno vždy najširšie a vždy iba materiálne, nie formálne (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 8. februára 2011, sp. zn. III. ÚS 392/2010). Právna teória i prax považuje odpor za špecifický opravný prostriedok podávaný voči trestnému rozkazu, ktorá vlastnosť sa okrem iného prejavuje aj v tom, že pri odsúdení rozsudkom na hlavnom pojednávaní konanom na základe obvineného odporu proti trestnému rozkazu podľa § 355 ods. 3 dikcia vety za bodkočiarkou Trestného poriadku, nie je samosudca viazaný právnou kvalifikáciou ani druhom a výmerou trestu obsiahnutými v zrušenom trestnom rozkaze. V uvedenom prípade ide o zákonnú výnimku zo skôr charakterizovaného všeobecného princípu *reformatio in peius*. Na strane druhej, keďže rozhodnutie formou trestného rozkazu so sebou nespája žiadne „dobrodenné zákona“ umožňujúce zmiernenie prísnosti trestnej sankcie (ako napríklad v konaní o dohode o vine a treste), je žiadúce, aby súd s podaním odporu nespájaj akékoľvek negatívne následky bez toho, aby s poukazom na novozistené skutočnosti zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, čo ho v konečnom dôsledku viedlo k prijatiu rozhodnutia v neprospech obžalovaného, nakoľko už vydanie trestného rozkazu v zmysle ustanovenia § 353 ods. 1 Trestného poriadku bolo podmienené záverom súdu o spoľahlivom preukázaní skutkového stavu veci. V opačnom prípade, by sa tak pri dodržiavaní princípu predvídateľnosti práva pri rovnakých skutkových a právnych okolnostiach, mohol prísnejší rozsudok javiť ako neprípustná sankcia za využitie práva na podanie odporu. Okresný súd tak tým istým skutočnosťami relevantným pre uloženie trestnej sankcie, v rôznych fázach konania, prikladal rozdielnu váhu v neprospech obvineného, pričom tak učinili bez akéhokoľvek rozumného vysvetlenia.

Krajský súd tak na podklade vyššie uvedeného zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste, a keďže súd prvého stupňa žiadnym spôsobom nezdôvodnil, prečo ukladal prísnejší peňažný trest ako bol uložený v zmienenom trestnom rozkaze, rozhodol vo veci sám a uložil obžalovanému taký istý peňažný trest, t.j. 250,- Eur, ako mu bol uložený v trestnom rozkaze zo dňa 24. júna 2021, keďže v rámci odvolacieho konania nezistil žiadne nové skutočnosti či okolnosti, napr. pribudnutie ďalšej priťažujúcej okolnosti, zmena majetkových alebo zárobných pomerov na strane obžalovaného a pod., ktoré by mu dovoľovali sprísniť uložený peňažný trest. Aj výška uloženého peňažného trestu vo výmere 250,- Eur je pritom primeraná a ktorú by mal obžalovaný počítovať ako určitú sankciu za svoje nezákonné správanie. Pre prípad, že by výkon tohto trestu chcel obžalovaný úmyselne zmariť, bol mu ustanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiacov. Krajský súd je toho názoru, že takto uložený peňažný trest zabezpečí dostatočnú ochranu spoločnosti a zodpovedá zásadám pre ukladanie trestov, ako z pohľadu individuálnej, tak aj z pohľadu generálnej prevencie.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného s týmito sa krajský súd nestotožnil a odkazuje na vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti, ktorými sa riadil pri preskúmaní napadnutého výroku o vine, pričom na základe z hora uvedených dôkazov, mal aj odvolací súd za preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku, z ktorého bol uznaný za vinného. Aj keď obžalovaný namieta, že súd nepostupoval správne pri hodnotení dôkazov, je potrebné poukázať na to, že poškodený vo vzťahu k spáchanému skutku vypovedal konzistentne, bez žiadnych významných rozporov a ním uvádzané skutočnosti a okolnosti spáchanej trestnej činnosti boli verifikované aj ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi- výsluchmi svedkov D.. Nemal preto ani krajský súd dôvod neuveriť takto učinenej výpovedi poškodeného A., ktorý usvedča obžalovaného zo spáchaných prečinov. Podstatou podaného odvolania je totiž snaha obžalovaného dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky obžalovaného dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bol aj zákone subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona.

Podľa dlhodobej ustálenej súdnej praxe (pozri napr. R XX/XX-XX.) súhrn nepriamych dôkazov k preukázaniu viny obvineného musí tvoriť logickú a ničím nenarušenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obvineného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. V posudzovanom prípade je potrebné uviesť, že obžalovaný bol zo spáchania žalovaných trestných činov usvedčovaný predovšetkým priamymi dôkazmi – výpoveďami poškodeného J. A., ktorého hodnovernosť, napriek snahe obžalovaného nebola žiadnymi inými dôkazmi spochybnená, ale aj nepriamymi – výpoveďami svedkov D. D. a J. D., ktorý potvrdili prítomnosť obžalovaného v D. E. kritického dňa a v čase, keď došlo k napadnutiu a vyhrážaniu sa poškodenému A.. Takto uvádzané priame a nepriame dôkazy vo svojom súhrne vytvárajú už spomenutú uzavretú reťaz dôkazov neumožňujúcich iný záver ani o priebehu žalovaného skutku ani o osobe páchatela než ten, ku ktorému dospel okresný súd. Nie je teda pravdou, že v danom prípade neexistujú žiadne iné dôkazy, ktoré by obžalovaného usvedčali zo žalovanej trestnej činnosti a že ide o situáciu „in dubio pro reo“. Existencia rozporov medzi jednotlivými dôkazmi či skupinami dôkazov o priebehu skutku, teda výpoveďou poškodeného na jednej strane a obžalovaného na druhej strane v takýchto prípadoch nie je neobvyklé, a pokiaľ nie je možné jednoznačne určiť, ktorá z variant skutkového stavu odpovedá skutočnosti, je potom potrebné pri zachovaní zásady „in dubio pro reo“ zvoliť variantu pre obžalovaného najpriaznivejšiu, čo ale v tomto súdenom prípade nenastalo. Ako je to už vyššie uvedené, obžalovaný je zo spáchania skutku usvedčovaný hore rozvedenými ako priamymi tak aj nepriamymi dôkazmi.

Krajský súd zároveň dodáva, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Okresný súd sa v napadnutom rozsudku správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie a to aj s prihliadnutím na námietky obžalovaného, ktoré opakovane uvádza aj v odvolacom konaní. Všetky vykonané dôkazy prvostupňový súd náležite, jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak k správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok obžalovaného vyhodnotil ako čiastočne dôvodný a rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednohlasný

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.